

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ПРИЗРАК V

Част 0 от „Грегор и Арнолд“

Превод от английски: Иван Мадански, 1993

chitanka.info

Грегър се промъкна до шпионката.

— Чете табелката — оповести той.

— Мръдни и аз да погледна — не издържа Арнолд.

Грегър избута колегата си да не му пречи.

— Сега ще почука... не, премисли. Тръгва си.

Арнолд се върна при бюрото и се зае с поредния пасианс. Продълговатата скулеста физиономия на Грегър продължаваше да стърчи пред вратата.

Шпионката монтираха сами, просто от скука. Три месеца след като с равни вноски основаха фирмата „ААА-ОПС“ — Астронавтска антиентропийна агенция за опазване на природната среда, те все още нямаха нито една поръчка, въпреки че в телефонния указател фирмените инициали се мъдреха на първо място. Глобалните промени на природната среда беше стар, добър и доходоносен бизнес, напълно монополизиран от две крупни корпорации. Това обстоятелство сковаваше дейността на новата малка фирма, възглавявана от двама млади люде. Съдружниците притежаваха зашеметяващи идеи и доста голямо количество неизплатено лабораторно оборудване.

— Връща се — прошепна Грегър. — Хайде, дай си вид на важна птица, която се чуди коя поръчка да приеме.

Арнолд набута картите в чекмеджето на бюрото. Тъкмо закопчаваше последното копче на бялата лабораторна престилка, когато на вратата се почука.

Посетителят се оказа плешив дребосък, с много изморен вид. Огледа колегите със съмнение и попита:

— Значи променят природната среда на планети, а?

— Да, сър — Грегър отмести настрана купчина листове и пое влажната ръка на посетителя. — Аз съм Ричард Грегър. А това е колегата ми, доктор Франк Арнолд.

Издокаран с бяла престилка и тъмни очила с рогови рамки, Арнолд разсеяно кимна и се зае да разглежда срещу светлината разни отдавна утаени проби.

— Моля седнете, мистър...

— Фърнграум.

— Мистър Фърнграум. Надявам се, че можем да ви помогнем, независимо от сложността на поръчката. Осъществяваме контрол върху флората и фауната, прочистване на атмосферата,

кондициониране на водни източници, стерилизиране на почвата, регулиране на вулканичната активност и земетресенията — с една дума, можем да направим планетата годна за заселване.

Фърнграум все още ги оглеждаше с подчертано съмнение.

— Ще бъда откровен. Попадна ми много сложна планета.

— Ние сме специалисти по сложните планети — самоуверено заяви Грегър.

— Работя като агент по продажба на недвижимо имущество — поясни гостът. — Знаете как става — днес купиш планета, утре я продадеш, всички са доволни и за всеки има по нещо. Обикновено се занимавам с чисто нови планети, като оставям купувачите сами да се оправят с климата и природата. Но преди няколко месеца случайно ми попадна по-особена. Успях да я измъкна под носа на конкурентите.

Фърнграум изтри потта от челото си и продължи без ентузиазъм:

— Прекрасно местенце. Средногодишната температура е двадесет и пет градуса над нулата. Планински терен, но с плодородна почва. Водопади, дъги и такива разни красоти. Освен това няма никакви животни.

— Идеално — одобри Грегър. — А микроби намират ли се?

— Няма от опасните.

— Тогава защо не сте доволен от планетата?

Фърнграум се засуети. Накрая каза:

— Сигурно сте чували за нея. В официалния каталог е записана под номер RYC-V. Но всички ѝ викат Призрак V.

Грегър вдигна вежди. „Призрак“ е доста странно име за планета, но беше чувал и по-невероятни. В края на краищата новите планети трябва да се наименуват. В обсега на звездолетите се намират безброй светила, с още по-неизброимо число планети. Доста от тях бяха заселени или годни за колонизиране. Много хора от цивилизованите сектори се стремят към такива светове. Религиозни секти, политически малцинства, философски общности и най-обикновени пионери се опитват да започнат нов живот.

— Не се сещам — призна Грегър.

Фърнграум се размърда на стола.

— Трябваше да послушам жена си. Ама аз не — ще влизам в големия бизнес. Платих за Призрака десет пъти повече от обичайните си цени, а сега парите, вложени там, са мъртъв капитал.

— Какво не ѝ е наред на тая планета?

— Сякаш там се е настанила нечиста сила — изтърси Фърнграум.

Както се оказа, веднага след приключването на радиолокационните изследвания, Фърнграум дал планетата под аренда на фермерска кооперация от Дижон VI. На Призрак V кацнал осемчленен разузнавателен отряд. Същият ден започнали да пристигат съобщения за духове, вампири, демони и тем подобни враждебни призрачни сили. Когато пристигнал спасителният кораб, вече нямало нито един жив разузнавач. Аутопсията дала заключение, че раните може да са предизвикани от всичко, дори от духове, демони или вампири, ако такива съществуват.

Фърнграум бил арестуван и му се наложило да плати солидна глоба за недобросъвестна адаптация на планетата. Фермерите разтрогнали договора. Фърнграум се изхитрил и предоставил планетата на слънцепоклонници от Опал II.

Те проявили извънредна предпазливост. Изпратили необходимото оборудване, но само с трима членове на сектата, които имали за задача да разузнаят обстановката. Те построили лагер, разопаковали оборудването и провъзгласили планетата за истинския Рай. Предали на Опал II да идват по-скоро и... в този момент се чул сърцераздирателен вопъл. След което настъпила тишина.

На Призрак V долетял патрулен кораб, за пет минути екипажът погребал трите тела и моментално се отправил в открития космос.

— Това ме довърши — продължаваше да разказва Фърнграум. — Сега никой за нищо на света не се приближава до планетата. Капитаните на звездолетите твърдо отказват да кацат там. А аз и до сега не знам какво става.

Той въздъхна дълбоко и погледна към Грегър.

— Ако желаете, заемете се с тази работа.

Грегър и Арнолд се извиниха и излязоха в антрето.

Арнолд тържествено изгука:

— Имаме си работа!

— Да бе... и то каква!

— Нали това искахме — нещо по-трудно. Ако счупим тоя костелив орех — край, закрепихме сме се на изходни позиции. Да не

говорим, че ни се полага процент от печалбата при експлоатация на Призрака.

— Забравяш едно нещо — на планетата ще отида аз. Твоята работа е проста — седиш си тук и осмисляш готовата информация.

— Ама нали така сме се договорили — напомни Арнолд. — Аз се занимавам с научноизследователската работа, а ти се справяш с практическите неприятности. Забрави ли?

Грегър просто не можеше да забрави. От деца все той се забъркваше в разни неприятности, а Арнолд си седеше вкъщи и после му обясняваше къде и защо е сбъркал.

— Не ми харесва тая работа — заяви Грегър.

— Ти да не вярваш в духове?

— Не, разбира се.

— Е, с другото ще се справим. Който не рискува, той не печели.

Съдружниците се върнаха при Фърнграум.

За половин час договорът беше готов. Ако успеят — полагаше им се добър процент от печалбата. Ако не — плащат неустойка.

Грегър изпрати Фърнграум до вратата.

— Между другото, сър, как се сетихте да се обърнете точно към нашата фирма?

— Никой друг не се съгласи да работи по случая — отвърна Фърнграум, явно доволен от себе си. — Желая ви успех!

* * *

Три дни по-късно Грегър летеше към Призрак V. Докато траеше полета си убиваше времето, като четеше докладите за двата опита за колонизиране на странната планета и изучаваше най-различни доказателства за свръхестествените явления.

От това не му стана по-леко. На Призрак V не бяха открити никакви следи от животни. А доказателства за съществуването на свръхестествени твари и досега не са открити в цялата Галактика.

Грегър обмисли внимателно всичко и докато корабът кръжеше около планетата, той се зае да проверява оръжието. Носеше цял арсенал, достатъчен да подпали локална война и да я спечели.

Ако има по кого да стреля...

Товарният кораб увисна на няколко хиляди метра от повърхността. Капитанът твърдо отказа да се снижи и с един метър по-надолу. Грегър пусна оборудването си с парашути, стисна ръката на капитана и скочи.

След „приземяването“ погледна нагоре. Корабът се носеше към открития космос с такава бързина, сякаш го гонеха всички дяволи на ада.

Грегър остана сам-самичък на планетата.

Провери как оборудването е понесло пътя между кораба и повърхността, след което прати съобщение на Арнолд, че е пристигнал благополучно. Хвана бластера в ръка и тръгна да обиколи лагера на слънцепоклонниците.

Бяха се устроили в подножието на планината, до едно кристалночисто езеро. По-хубави сглобяеми къщи Грегър не беше виждал. Сякаш бяха току-що монтирани — Призрак V се отличаваше с постоянен климат. Но в същото време изглеждаха и много осиротели.

Една от къщите Грегър изследва особено внимателно. В чекмеджетата бе наредено бельо, на стените висяха картини, дори имаше щори на единия прозорец. В ъгъла имаше отворен сандък с играчки, приготвени за децата, които е трябвало да пристигнат с основната група.

На пода се въргаляха воден пистолет, надуваем вълк и пликче със стъклени топчета.

Нощта приближаваше. Грегър пренесе в изследваната къща целия си багаж и се приготви за лягане. Пусна охранителната система. Дори и паяк не можеше да мине през екрана, без да предизвика сигнал за тревога. Включи радарите за охрана на подстъпите към къщата. Разопакова оръжията, сложи голямокалибрения пистолет под възглавницата, а бластера закачи на колана си. Чак след това, леко успокоен, седна да вечеря.

През това време се мръкна. Тъмнината покриваше околната местност. Лек ветреца размърда водите на езерото и високата трева около него.

„Прекалено мирна картинка“ — помисли си Грегър.

Стигна до извода, че преселниците са били истерици. Най-вероятно са изпаднали в паника и са се изпотрепали един друг.

Грегър провери за последен път алармената система, съблече се и се пхна под завивките. В стаята надничаха звездите, които тук светеха по-ярко и беше по-светло, отколкото на Земята при пълнолуние. Бластерът му беше подръка. Всичко изглеждаше прекрасно.

Тъкмо задряма, когато почувства, че не е сам в стаята.

Абсолютно немислимо. Алармата оставаше безмълвна. Радарите също бяха тихи.

И все пак нервите му бяха изопнати до краен предел. Хвана бластера и се огледа.

В ъгъла на стаята имаше някой.

Нямаше време да се чуди как е попаднал тук. Грегър насочи оръжието към непознатия и каза с тих, но решителен глас:

— А така-а... Горе ръцете!

Оня не се помръдна.

Показалецът му се допря до спусъка, но изведнъж се отпусна. Грегър позна чужденеца — собствените му дрехи, хвърлени на стола, съживени от блясъка на звездите и неговото въображение.

Усмихна се иронично и отпусна бластера. Купчината дрехи едва забележимо помръдна. Усетил лекия полъх през прозореца, Грегър продължи да се усмихва.

Тогава купчината стана, изпъна се и целеустремено закрачи към него.

Той онемя. Тъпо гледаше как блестящите дрехи се приближават и когато стигнаха до средата на стаята, към него се протегнаха празните ръкави. Започна да стреля.

Не можеше да спре стрелбата, защото дори и пробити, дрехите продължаваха настъплението, сякаш бяха започнали да живеят самостоятелно. Тлеещите парчета тъкан се опитваха да се залепят на лицето, а коланът се обви около краката му. Наложил се да изпепели всичко.

Когато сражението свърши, Грегър запали газовия котлон. Свари си кафе и сипа в него почти цяла бутилка коняк. Успя да потисне желанието си да изпотроши системата за охрана. Накрая се обади на съдружника си.

— Любопитно — изкоментира Арнолд, след като Грегър му разказа за произтеклите събития. — Одушевяване! Наистина много

любопитно.

— Надявах се, че това ще те развесели — с болка в гласа каза Грегър. След такава доза коняк се чувстваше изоставен и много самотен.

— Нищо повече ли не се случи?

— Засега не.

— Е, пази се. Хрумна ми една идея. Само трябва да я проверя. Между другото, тук един побъркан букмейкър приема залагания против теб — 5:1.

— Не може да бъде!

— Честна дума. Аз заложих.

— За мен или срещу мен?

— За теб, разбира се. Струва ми се, че сме съдружници?

Прекъснаха връзката. Грегър си направи още кафе. Нямаше намерение да спи тази нощ. Единственото утешение бе, че Арнолд все пак е заложил на него. Въпреки че винаги залагаше на непечелившия кон.

* * *

Вече беше светло, когато Грегър успя да се потопи за няколко часа в неспокоен сън. Събуди се около обяд, облече нови дрехи и тръгна да претърсва лагера на слънцепоклонниците.

Привечер успя да открие нещо интересно. Върху стената на една от сглобяемите къщи набързо бе надраскана една дума — „Тхаклит“. Т-х-а-к-л-и-т. За Грегър тази дума беше просто съчетание от нелепи звуци, но въпреки това се обади на Арнолд и му я продиктува.

След това най-внимателно огледа своята къща, включи цялото осветление, алармената система и презареди бластера.

Като че ли всичко беше наред. Със съжаление гледаше към залязващото светило и се молеше да доживее изгрева. После се настани в широкото кресло и реши да поразмисли.

И така, животни на тази планета няма. Също така няма крачещи растения, разумни минерали и исполински мозъци, скрити под повърхността. Няма дори спътник, на който да се притаи подобно същество.

А в привидения не вярваше. Грегър знаеше, че при внимателни изследвания, всички свръхестествени явления се свеждат до съвсем нормални. В противен случай — просто изчезват. Кой призрак ще реши да се засели, още повече да се покаже пред очите на хората, ако те не вярват в него? Щом в някой древен замък пристигне човек с камера и магнетофон, призраците веднага се оттеглят на почивка.

Значи остава другия вариант. Да предположим, че някой е хвърлил око на планетата, но този „някой“ не желае да плати исканата от Фърнграум цена. Не може ли същият този „някой“ да се скрие на планетата и да плаши и убива заселниците, за да смъкне цената?

Логично. Дори поведението на дрехите може да се обясни със статично електричество...

Пред очите му нещо се придвижи. Алармата не сработи, както и снощи.

Грегър бавно вдигна поглед. Нещото пред него беше високо десет метра и приличаше на човек с крокодилска глава. Туловището имаше малинов цвят с напречни вишневи ивици.

— Привет — поздрави чудовището.

— Здравей — отзова се Грегър.

Бластерът лежеше на масата, на някакви си два метра от него и той си мислеше дали чудовището ще го нападне, ако се протегне да го вземе?

— Как да те наричам? — попита Грегър със спокойствието на човек, изпаднал в силен шок.

— Аз съм Хващачът на Гърла — представи се гостът. — Хващам всякакви неща.

— Колко интересно! — ръката на Грегър се прокрадваше към бластера.

— Хващам нещата, наречени Ричард Грегър — весело добави чудовището. — Обикновено ги хапвам с шоколадова гарнитура.

Протегна към Грегър дясната си лапа. Държеше шоколад, а на етикета пишеше: „Смайг“ — превъзходна гарнитура към Грегъровци, Арнолдовци и Флиновци". Пръстите на Грегър докоснаха бластера. Той уточни:

— Имаш намерение да ме изядеш, така ли?

— Разбира се — увери го Хващачът.

Грегър успя да грабне бластера. Свали предпазителя и откри огън. Зарядът премина през гърдите на госта, опърли пода, стените и веждите на Грегър.

— Така не можеш да ме убиеш — поясни чудовището. — Много съм висок...

Бластерът падна на пода. Хващачът се наведе над Грегър.

— Днес няма да те ям — предупреди той.

— Няма ли? — успя да каже Грегър.

— Не. Имам право да те изям само утре, на първи май. Такива са условията. Днес минах само да те помоля за една услуга.

— Каква?

Хващачът се усмихна.

— Бъди добър и изяж поне пет-шест ябълки, утре. Придават на месото толкова чудесен вкус!

С тези думи чудовището изчезна.

С треперещи ръце Грегър включи апарата и разказа всичко на Арнолд.

— Така значи, Хващачът на Гърла. Това е решаващото доказателство. Всичко съвпада.

— Какво съвпада, бе? Какво става тука?

— Първо направи това, за което ще те помоля. Трябва сам да се убедя.

Спазвайки инструкциите на Арнолд, Грегър разопакова лабораторното оборудване. Извади всевъзможни епруветки, колби и реактиви. Смесва, налива и прелива точно както му беше заповядано. Накрая сложи сместа над огъня.

— Готово — каза той и се върна при апарата. — Ще ми обясниш ли сега какво става тук?

— Ама разбира се. Успях да открия в опалианския речник твоя „тхаклит“. Думата означава „многозъб призрак“. Слънцепоклонниците са родом от Опал II. Нещо да ти говори това?

— Погубил ги е роден призрак — ехидно отговори Грегър. — Превърнал се е на заек и е пристигнал с техния кораб. Сигурно над тях е тегнело проклятие и...

— Успокой се бе, човек! — прекъсна го Арнолд. — Призраците нямат нищо общо. Разтворът завря ли?

— Още не.

— Да ми кажеш като заври. Сега да се върнем към живите дрехи. Напомнят ли ти нещо?

Грегър се замисли.

— Май нещо от детството... Глупости, и вrabчетата ще ми се смеят.

— Давай, давай, казвай — настояваше Арнолд.

— Като малък избягвах да си оставям дрехите на облегалката на стола. В тъмното винаги имах чувството, че там седи я друг човек, я дракон, я нещо такова. Сигурно всяко дете има подобни страхове. Но с това не може да се обясни...

— Може, може, и още как! Спомни си сега за Хващача на Гърла.

— Какво още да си спомням?

— Нали ти го измисли! Забравил ли си? Бяхме на по осем-девет години — аз, ти и Джими Флин. Измислихме най-гадното чудовище, което можехме да си представим. То си беше наше, персонално. Искаше да изяде само мене, тебе и Джими, при това непременно с шоколад за гарнитура. Обаче имаше право да ни хапне само на първо число от месеца — тогава ни пишеха оценките в училище. От него можехме да се избавим по един-единствен начин — като произнесем вълшебната думичка.

Сега Грегър действително си спомни. Удиви се, че всичко това се е изтрило безследно от съзнанието му. Колко ноци не беше спал в очакване на Хващача! В сравнение с тези страхове лошите оценки бяха просто смехория.

— Кипи ли разтворът? — осведоми се Арнолд.

Грегър послушно погледна към колбата.

— Да.

— Какъв е на цвят?

— Синьо-зелен. По-скоро син.

— Правилно. Можеш да го излееш. Трябва да се проведат още няколко опита, но в общи линии решихме проблема.

— Как така? Що не вземеш да ми обясниш най-после?

— Много е просто. На планетата няма животни. Привидения също няма. Поне толкова могъщи, че да избият отряд въоръжени хора. Мисълта за халюцинации идва от само себе си. Затова се заех да разбера, какво ги предизвиква. Оказа се, че има много вещества с подобно действие. Покрай земните наркотици в „Каталог на

извънземните редки съединения“ преброих над десет газа, предизвикващи халюцинации. Има и стимулиращи, и депресиращи. Вдъхваш — и вече се чувстваш гений, червей или орел. По твоето описание излиза, че там има газ, който в каталога фигурира под името Лонгстед-42. Тежък, прозрачен газ, без мирис, физиологически безвреден. Стимулира въображението.

— Значи според теб съм жертва на халюцинации? — възмути се Грегър. — Уверявам те, че...

— Не е толкова просто. Лонгстед-42 въздейства непосредствено на подсъзнанието. Размразява най-дълбоките страхове — всичко, от което си се страхувал като малък и си потискал в себе си оживява. Именно това си видял.

— А на практика няма нищо, така ли?

— Нищо физическо. Но халюцинацията е твърде реална за този, който я вижда.

Грегър се протегна за недовършената бутилка коняк. Тази новина трябваше да се полее.

— Не е трудно да очистим планетата — увери го Арнолд. — Без особени трудности ще свържем Лонгстед-42 в безвредно съединение. След това сме богати!

Грегър тъкмо се канеше да вдигне тост, когато се сети:

— Ако това са само халюцинации, тогава какво се е случило със заселниците?

Арнолд млъкна за малко.

— Трябва да допуснем, че Лонгстед-42 предизвиква тенденции към самоубийство или убийство. Най-вероятно заселниците са се побъркали и са се убили взаимно.

— И никой не е оцелял?

— Ами да, какво те учудва? Последните от тях са се самоубили или са умрели от самовнушение. Това да ти е последна грижа. Веднага ще подготвя кораба и тръгвам, за да проведа експериментите. Успокой се, след ден-два ще те измъкна от там.

Грегър прекъсна връзката. През нощта си позволи да довърши бутилката. Имаше защо — тайната на Призрак V е разкрита, чака ги богатство и слава. Скоро ще могат да си позволят да наемат хора, които да кацат на разни неадаптирани планети, а той ще си седи в къщи и ще дава инструкции по радиостанцията.

* * *

Сутринта се събуди късно и с натежала глава. Арнолд още не беше пристигнал. Грегър опакова оборудването и седна да чака. Привечер корабът с колегата му все още го нямаше.

Грегър седеше на прага и гледаше залеза. После влезе и си приготви вечеря.

Вълнуваше го неразгаданата тайна на заселниците, но реши да не се впряга напразно. Сигурно ще се намери задоволително обяснение.

След вечеря си легна и тъкмо затвори очи, когато дочу деликатно покашляне.

— Привет! — поздрави Хващачът.

Неговата персонална, дълбоко интимна халюцинация се бе завърнала заедно с гастрономическите си намерения!

— Здравей, приятел! — радостно отвърна Грегър. Не изпитваше никакъв страх.

— Хапна ли ябълки?

— О-о, извинявай! Съвсем забравих.

— Е, няма значение — Хващачът се опита да скрие разочарованието си. — Аз пък си нося шоколада.

Грегър ослепително се усмихна.

— Върви по дяволите! Знам, че си само плод на моето въображение и не можеш да ми навредиш.

— Аз не искам да ти навредя — утеши го чудовището. — Просто искам да те изям.

Грегър продължи да се усмихва и остана на мястото си, макар че този път Хващачът изглеждаше прекалено реален. Наведе се и като за начало ухапа Грегър по ръката.

Грегър скочи и погледна ръката си. Имаше следи от зъби! От раната течеше кръв... истинска... неговата кръв!

Сега вече не се съмняваше кой беше хапал, драл и разкъсвал заселниците.

Тогава си спомни и за един хипнотичен сеанс, на който беше присъствал. Хипнотизаторът внуши на пациента, че ще го изгори с цигара и го докосна с върха на молива. За броени секунди на това

място се появи обрив — пациентът вярваше, че са го изгорили. Ако подсъзнанието реши, че си мъртъв, значи вече си труп. Ако то каже, че си ухапан — следите са налице.

Грегър не вярваше на Хващача.

За това пък подсъзнанието му вярваше.

Опита се да скочи към вратата. Чудовището му прегради пътя, хвана го с мощните си лапи и се наведе към гърлото му.

Вълшебната дума! Но коя?

— Алфойсто! — извика Грегър.

— Не улучи думата. Моля те, не мърдай!

— Реджнастикио!

— Неточно. Престани да шаваш и всичко ще мине без болка...

— Уоршпелхалилио!

Хващачът зави от болка и пусна жертвата си. Подскочи високо и се разтвори във въздуха.

Грегър се строполи на близкия стол. Спаси се по чудо! Беше на косъм от смъртта! Ама че глупава смърт щеше да е! Само това оставаше — да го довърши собственото му въображение! Добре че все пак си спомни думата. Само Арнолд да ще да побърза...

Отнякъде се носеше сподавен ехиден смях.

Впрочем, не „отнякъде“, а от притворения шкаф. Изплуваха полузабравени спомени — той е деветгодишен, а Тъмномзей — личният му Тъмномзей, долна, мръсна и дива твар — се крие зад вратите, спи под леглото и напада само в тъмното.

— Загаси светлината! — разпореди се Тъмномзей.

— Не си го помислям даже! — заяви Грегър и хвана бластера. На светло Тъмномзей не е опасен.

— Загаси ти казвам, иначе ще стане по-лошо!

— Никога!

— Така ли? Айгън, Майгън, Дайгън!

В стаята се шумгнаха три зверчета. Стремително се хвърлиха към лампите и започнаха с апетит да гризат стъклото.

В стаята забележимо потъмня.

Грегър започна да стреля по зверчетата. Но те бяха толкова пъргави, че винаги се изплъзваха, а лампите се разлетяха на парчета.

Чак сега Грегър проумя какво е направил. Тези зверчета не биха могли да угасят светлината. Неодушевените предмети са неподвластни

на въображението. Грегър си е въобразил, че в стаята става по-тъмно и...

Собственоръчно унищожи лампите! Подведе го собственото му, разрушително подсъзнание...

Сега вече Тъмномей беше пуснат на свобода. Приближаваше се към Грегър, подбирайки тъмните места из стаята.

Бластерът вече беше непотребен. Отчаяно се опитваше да си спомни вълшебната дума... Но вместо това се сети, че на Тъмномей не действат никакви вълшебни думи.

Грегър отстъпваше, Тъмномей го преследваше. Пътят за отстъпление свърши при сандъка за играчки. Чудовището се надвеси над Грегър, а той настръхна и затвори очи.

Ръката му напипа някакъв хладен предмет. Без да иска, беше хванал водния пистолет. Вдигна го. Тъмномей посегна и почти докосна оръжието.

Грегър се хвърли към чешмата и зареди пистолета. После отпрати към чудовището смъртоносна струя.

Тъмномей се загърчи в предсмъртни мъки и изчезна.

С пресилена усмивка Грегър затъкна пистолета под колана.

Най-подходящото оръжие срещу измислени чудовища — това е водният пистолет.

* * *

Звездолетът кацна преди разсъмване. Арнолд се измъкна от него и без да губи време се зае с експериментите. Към обяд приключи и заяви, че съединението без съмнение е Лонгстед-42. Набързо си събраха багажа и излетяха.

Излязоха в открития космос и Грегър разказа на колегата си за нощните преживявания.

— Здравно са те наплашили — тихо, но съчувствено произнесе Арнолд.

След благополучния старт Грегър си позволи скромната усмивка на герой.

— Можеше и по-лошо да е — каза той.

— Това малко ли ти беше?

— Представи си, че Джими Флин беше попаднал тук. Той умееше да измисля истински страшилища. Помниш ли Многогорският Страшник?

— Помня само, че заради него сънувах кошмари — отвърна Арнолд.

Корабът се носеше към Земята. Арнолд нахвърляше бележки за научна статия на тема: „Инстинктът за смърт на Призрак V; ролята на истерията, масовите халюцинации и стимулирането на подсъзнанието при възникването на физиологични изменения“. После се отправи към кабината да зададе курс на автопилота.

Грегър се свлече на койката, изпълнен с решимост най-после да си отспи. Тъкмо задряма и в каютата се втурна Арнолд със смъртно бледо лице.

— Струва ми се, че в кабината има някой — прошепна той.

Грегър се изправи.

— Не може да бъде. Нали се откъснахме...

От кабината се чу ръмжене.

— О, не! — изстена Арнолд. — Всичко е ясно. След кацането забравих да затворя въздушния шлюз. Все още дишаме въздуха на Призрак V!

На прага на незаключената кабина се появи сив великан. Кожата му бе изпъстрена с червени пъпки. Съществуването беше надарено с неизброимо количество ръце, крака, щипки, шипове и пипала, че и две крила за капак. Страшилището бавно се приближаваше, стенойки и бърборейки нещо неодобрително.

И двамата познаха Многогорския Страшник. Грегър се хвърли напред и хлопна вратата под носа му.

— Тук сме в безопасност — изпъхтя той. — Вратата е херметична. Обаче как ще управляваме кораба?

— Никак — отговори Арнолд. — Ще се доверим на автопилота... Докато не измислим как да изгоним това приятелче... Това пък какво е? — извика той истерично.

Под вратата се процеждаше тънка струйка дим. Грегър се сети:

— Не помниш ли, че Страшникът се промъква навсякъде? Против него няма прегради.

— Всичко съм забравил — призна Арнолд. — Хора ли гълта?

— Доколкото си спомням, само ги прави на кайма.

Димът се сгъстяваше, очертавайки исполинската фигура на Многогоръкия. Приятелите отстъпиха в следващото помещение. След няколко секунди димът се появи отново.

— Колко глупаво! — отбеляза Арнолд, докато дъвчеше долната си устна. — Да те затрие измислено чудовище... Чакай! В теб ли е водния пистолет?

— Да, но...

— Дай го!

Арнолд набързо зареди пистолета от мивката. През това време Страшникът отново успя да се материализира. Тръгна към приятелите с недоволно ръмжене. Арнолд изстреля струя вода.

Многогоръкият продължаваше да настъпва.

— Спомни си бе! — извика Грегър. — Никой никога не е успял да спре Страшника с воден пистолет!

Отстъпиха в следващата каюта и затвориха вратата. Сега вече само складът ги отделяше от космическия вакуум.

— Не може ли някак да филтрираме въздуха? — поинтересува се Грегър.

— Чуждите газове лека-полека изчезват заедно с отработения въздух, но действието на Лонгстед-42 продължава двадесет часа.

— Няма ли противоотрова?

— Не.

Чудовището се появи отново, и то с не съвсем любезно ръмжене.

— Как да го изгоним? — вълнуваше се Арнолд. — Сигурно има начин! Вълшебна дума? Дървен меч?

Грегър поклати глава и тъжно каза:

— Всичко си спомних.

— С какво да го разкараме?

— Не можеш да го изгониш нито с воден пистолет, нито с прашка, нито с меч, нито с бенгалски огън, нито с димка. С една дума, детският арсенал не играе. Страшникът е абсолютно неизстребим.

— Тоя Флин и неговата развинтена фантазия! Как да се спасим от това пред нас?

— Това ти обяснявам — никак! Трябва само да си тръгне.

В това време Страшникът успя да се извиси с целия си ръст. Грегър и Арнолд се шмугнаха в склада и затвориха последната врата.

— Мисли, Грегър! — замоли се Арнолд. — Няма дете, което да измисли чудовище, от което няма защита!

— Многогорькият не можеш да го убиеш — настояваше Грегър.

Сивото туловище отново се оформи. Грегър прехвърляше в паметта си всички свои среднощни страхове...

Изведнъж — за малко да стане твърде късно — си спомни каквото му трябваше.

* * *

Корабът летеше към Земята на автопилот. Многогорькият Страшник беше пълновластен господар на борда. Крачеше из пустите коридори, преминаваше от каюта в каюта, ръмжеше и се пенеше, без да може да намери нито една жертва.

Корабът достигна Слънчевата система и автоматично влезе в орбита около Луната. Грегър внимателно огледа склада, готов веднага да се върне в убежището си. Но зловещото влачене на крака не се чуваше. Нито под вратата, нито покрай стените се виждаше сивкав дим.

— Всичко е спокойно — извика той на Арнолд. — Страшникът е изчезнал.

Бяха прибегнали до най-изпитаното средство против нощни страхове — завиха се презглава с одеяла.

— Казах ти, че водният пистолет не върши работа! — заяви Грегър.

Арнолд го дари с иронична усмивка и скри пистолета в джоба.

— Няма значение. Ще си го оставя за спомен. Ако някога се оженя и имам син, това ще е първия му подарък.

— А, не! На моя ще му подаря нещо по-добро — възрази Грегър и нежно потупа одеялото. — Ето я най-надеждната защита — одеяло над главата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.